

Preek in de Avondmaalsdienst, Capelle-Schollevaar, 9 september 2012, 9.15 uur

Thema: 'God onze levensader', naar aanleiding van Ezra 3: 1-7 (kern: vers 3)

1. Wees aangesloten op de levensader!

Als je begint aan een vliegreis, krijg je altijd eerst instructies over de veiligheid. Via een filmpje, maar vaak ook live: een stewardess doet precies voor wat je moet doen. Zo wordt er ook gezegd: 'Als de luchtdruk in de cabine wegvalt, dan komen er zuurstofmaskers naar beneden. Dit zuurstofmasker moet u voor uw mond houden, en het dan met een elastiek vastmaken. Als u de zorg heeft voor kinderen of anderen, doe dan éérst uw eigen zuurstofmasker voor, en doe dat pas daarna bij hen.' Dat lijkt een heel egoïstisch advies. Eerst zelf een zuurstofmasker voor, daarna pas helpen. Maar u begrijpt de logica:

als je zelf half en half flauwvalt door zuurstofgebrek, dan kun je een ander ook niet meer helpen. Dus je moet eerst zorgen voor je eigen levenslijn, je eigen levensader. Juist door die levensader kun je ook wat doen voor anderen.

2. Een nieuw begin

Ik moest daaraan denken bij dit bijbelgedeelte. Want wat gebeurt er hier? 50.000 Joden zijn teruggekeerd uit de ballingschap in Babylonië. Ze hebben een ontzettend lange reis achter de rug, ze komen vermoeid weer in het land. Een groot deel van hen is in Babylonië geboren, en kent het land alleen uit verhalen. De mensen keren terug naar de dorpen en steden waar hun families eerder woonden, ze zoeken een plek, ze bouwen een huis, en zo proberen ze een nieuw begin te maken. Maar dat valt niet mee! Het is in feite maar een heel kleine groep vergeleken met de volken in de omgeving. Ze zijn bang, staat er in vers 3: 'Vrees voor de volken van de landen was over hen gekomen.'

Hoe nu verder? Nou, dat lezen we in vers 1: 'Toen nu de zevende maand aanbrak, terwijl de Israëlieten in hun steden waren, verzamelde het volk zich als één man te Jeruzalem.' Waarom is dat zo? Hebben ze een teken gekregen? Is er iemand op het idee gekomen om maar eens een keertje de koppen bij elkaar te steken? Nee, ze hebben de Bijbel gelezen! Want dit staat precies zo in Leviticus 23: 24. Daar staat: 'In de zevende maand, op de eerste van de maand, zult gij een rustdag hebben, aangekondigd door bazuingeschal, een heilige samenkomst.' Ze

moeten dus samenkomen! En dat is precies wat ze doen. De eerste van de zevende maand, dat is voor de Joden: Nieuwjaarsdag, Rosh Hashana. Dat is vandaag de dag nog steeds zo. Volgende week, op 17 september, begint Rosh Hashana, Joods Nieuwjaar. Joden vieren dat twee dagen lang. U denkt: 'Dat is ook vreemd, Nieuwjaar vier je toch op de eerste dag van de éérste maand, niet op de eerste van de zevende maand?' Natuurlijk is dat zo, maar dit is het begin van het godsdienstige jaar, zoals wij ook een burgerlijk jaar hebben en een kerkelijk jaar.

Rosh Hashana: een nieuw begin! De mensen zijn terug in het land, ze hebben een huis betrokken, koffers uitgepakt, en nu gaan ze als één man naar Jeruzalem. Want ze zijn gekomen om de tempel weer op te bouwen! Dat was de opdracht van koning Kores!

3. Eérst de levensader, dan de rest

En nu is het de vraag: hoe zouden wij dat nu aanpakken? Ik denk dat wij eerst plannen zouden maken: bouwtekeningen, een goede begroting,

we zouden mensen gaan werven, en dan zouden we dat gebouw helemaal op gaan bouwen. En als dan het gebouw helemaal klaar zou zijn, dán zouden we het gaan inwijden. 'Mensen, kom allemaal naar Jeruzalem, we gaan de nieuwe tempel inwijden met een offer voor de HERE!' Dat lijkt toch logisch?

Maar wat gebeurt er hier? Het volk komt als één man naar Jeruzalem. En dan wordt daar, in de ruïne van de tempel, een stuk grond vrijgemaakt. Puin wordt aan de kant geschoven, en daar, tussen de zwartgeblakerde puinhopen, wordt een altaar gebouwd. Temidden van alle rommel, op een plaats die niet om áán te zien is, zo lelijk, zo'n grote puinhoop, temidden daarvan wordt het eerste offer gebracht. Het eerste offer na de ballingschap. Israël heeft haarscherp voor ogen: 'Op deze Rosh Hashana, nu we een nieuw begin maken, is het éérste wat we moeten doen: God een offer brengen.' Dus niet: beginnen met bouwen. Nee, éérst offeren.

Dat offer, dat betekent: zorgen dat je aangesloten bent op de levensader: op de HERE! Offeren, dat wil zeggen: je toewijden aan Hem. Een dier offeren, dat betekent ook: erkennen, dat je zondig bent. Dat dier ligt daar in jouw plaats, voor jouw zonden gaat dat de dood in. Door een offer word je verzoend met God.

Daar, temidden van de puinhopen van de tempel, wordt de band met God hersteld.

Zoals je in zo'n vliegtuig niet eerst moet gaan helpen, of eerst allerlei andere dingen moet doen. Nee, vóór alles moet de levensader intact zijn: éérst

zuurstof, en juist door die zuurstof kun je anderen helpen.

Ik dacht: 'Wat een prachtig beeld van het Heilig Avondmaal!' Hoe kom je nou bij God? Ik denk dat wij állemaal de neiging hebben om éérst onze zaakjes op orde te willen hebben. Eérst moet ons levenshuis er mooi uitzien, en dan gaan we naar God. Eérst

moet de tempel klaar zijn, dán kunnen we pas offeren. Maar de Here Jezus zegt: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal je rust geven.'

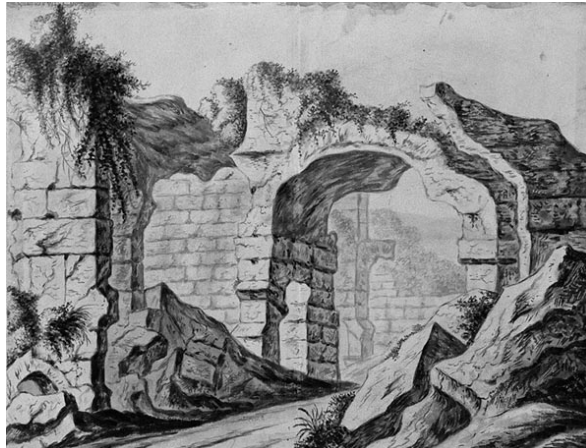
Júíst als ons leven een puinhoop is, zijn we afhankelijk van het offer van Christus. Hij gaf Zichzelf als Lam van God, als offerlam. En dat offer, dat gedenken we, dat vieren we hier aan de tafel. Júíst als wij schuld met ons meedragen, als we onszelf onwaardig vinden, juist als we God niet onder ogen durven komen, juist dan hebben we het Avondmaal nodig. Want hier wil God laten merken dat Hij onze levensader is. Hier wil Hij ons versterken, kracht geven om verder te gaan.

4. En dan: ánders verder

Ja, want dat is wel nodig. Dat we verder gaan! Als het offer is gebracht, wat doen de Israëlieten dan? Gaan ze dan weer naar hun huizen en zeggen ze dan: 'Zo, alles is weer goed met God, we kunnen gewoon weer op de oude voet verder gaan.' Is dat het?

Nee! Als het offer gebracht is, dan verandert er iets! Het volk gaat het Loofhuttenfeest vieren, 'zoals het voorgeschreven is', staat erbij. Als je vergeving ontvangen hebt door het offer van de Here Jezus, dan verandert dat je leven. Dan ga je steeds meer doen wat de Bijbel zegt, wat God van je vraagt.

Israël viert het Loofhuttenfeest. Zeven dagen lang leven ze niet in hun huizen, maar in een loofhut, een hutje, buiten. Die loofhut herinnert het volk aan de periode in de woestijn, onder leiding van Mozes. Die loofhut is een teken van afhankelijkheid. 'Heer, we kunnen hier wel een stenen huis hebben, maar we hebben hier geen blijvende stad. We zijn mensen onderweg naar Uw Koninkrijk. Wij leven onder een open hemel. En we zijn van U afhankelijk, om ons te brengen naar het beloofde land.'

Als wij straks het Avondmaal hebben gevierd, en we gaan verder, dan is er iets veranderd. Het Avondmaal is nooit een vrijbrief om maar weer terug te vallen in je oude patroon. 'Zo, mijn zonde is vergeven, ik kan weer gewoon verder gaan met zondigen.' Het

Avondmaal brengt ons dicht aan de voeten van de Heiland, Jezus Christus. En Hij zegt het: 'Ga met Mij mee. Volg Mij in afhankelijkheid. Ik zal je de weg wijzen naar het beloofde land.'

5. Er is tussen het puin... hoop!

Avondmaal vieren tussen de puinhopen van deze wereld, de puinhopen van je eigen leven. Dat mag. De Here Jezus nodigt je uit. Je hoeft niet eerst je leven op orde te hebben. Je hoeft niet eerst je huis op te poetsen. Zoek God! Hij is je levensader! Jezus' offer betekent een nieuw begin. Een weg van afhankelijkheid. En juist op die weg, afhankelijk van je hemelse Vader, kun je gaan bouwen aan de tempel van God. Je inspannen om te leven voor Hem, helemaal!

Al is je leven een puinhoop, toch is er tussen het puin... hóóp!
Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl